

ПРОЛОГ

1366 г. по Слънчевата Хиджра
1407 г. по Лунната Хиджра
1987 г. по Грегорианския календар

Изат вдигна двете момчета във въздуха и ги раздели, за да прекрати борбата им. Това не попречи на хлапетата да продължат да замахват едно към друго с малките си ръце, стиснати в юмручета до побеляване, опитвайки се да си нанесат хаотични удари.

– Табан! Сардар! Престанете веднага!

Гръмовният глас на стареца стресна децата и те спряха да махат във въздуха. Главите им клюмнаха леко, но в очите им още гореше гняв. Малкият Сардар обърна опакото на дланта си и избърса потеклата струйка кръв, която се процеждаше от нослето му.

– Не ви учих на това! – продължи да се гневи възрастният мъж. – Вие сте братя!

– Не сме братя... – едва промълви Табан. – Аз съм от друго племе.

Изат въздъхна тежко. Все още държеше двете деца във въздуха и жилавите му ръце не трепваха, макар че тази пролет бе навършил седемдесет години. Явно нямаше да изкорени лесно предразсъдъците на тези малчугани, въпреки крехката им възраст.

– Вие всички сте деца на Афганистан! – скастри ги старецът. – Не трябва да се биете помежду си. Трябва да воювате с неверниците! Научете го отсега, иначе цял живот ще пилеете силите си с жалки махленски боричкания и ще останете слаби и опозорени.

Изат ги пусна на земята. Децата за миг си хвърлиха омразни погледи с желание да продължат боя, но не посмяха отново да предизвикат гнева на дядото.

– Бащите ви едва сега започнаха да разбират колко пагубни са тези междуплеменни вражди. Вие трябва да го осъзнаете от малки. Искаш да убиеш Табан? – старецът се обърна към Сардар. – Добре, убий го и гори в пламъците на ада, изборът е твой. Но знай, че неверниците чакат само това – да се избием помежду си и да нямаме сили да вдигнем ръка срещу тях. Да се крием боси по дупките в скалите, докато те се пекат голи по плажовете и пилят противната си бира.

Сардар разтъркваше подутите си юмручета и стискаше зъби, за да не позволи на рекичка от сополи да текне до тази от кръвта. Беше само на шест, но се стареше да показва гордост и издръжливост като баща си.

Бащата на Сардар беше дошъл в долината тайно, за да се срещне с още двама от вождовете на местните племена. Най-после бяха прозрели, че дразнешите междусобици, в които редовно влизаха, няма да им помогнат да си върнат управлението на страната. Бяха решили да се опитат, поне да се опитат да координират действията си и да стигнат до някакви компромиси, за да не хабят излишни сили и муниции. Дали този крехък мир можеше да се запази след евентуалния край на войната със Съветския съюз, след евентуалната победа, това знаеше само Всевишният.

Дойдоха тук като обикновените номади. Без да претендират с високите си постове, облечени бедно, боси и с изпосталели коне. Взеха жените и децата си за прикритие. Опънаха една шатра в сенчестата част на долината и запалиха огън, за да изпекат три овена. Ако някой ги проследеше, никога нямаше да каже, че тук се събират главите на три афганистански племена... освен ако нямаше предварителна информация.

Долината беше удобна за целта на вождовете. Скътана между хребетите на планината, тя имаше само два входа и тези входове се охраняваха лесно – само с по една група от трима войници, качени на всеки проход. Бойците имаха на разположение сандъци с по две преносими зенитни ракети и оглеждаха мрачно околните склонове, за да се предпазят от неканени гости.

На западния склон охранителите предвождаше Рахам Дил. Беше клекнал и закриваше светлината от залязващото слънце с ръка над очите си. Изведнъж трепна. Билото от неговата страна беше малко по-вълнисто и не му позволяваше да вижда надалеч, а и лъчите на залеза заслепяваха упорито, но звукът, който се чу, беше странен. Какво беше това?

В долината Изат също вдигна глава и я завъртя в двете посоки. Децата не смееха да гъкнат. Не беше хеликоптер. Старецът познаваше до болка всеки звук на ротор. Даже и насън можеше да каже на какъв тип машина принадлежи вертолетното бучене. Ръката му подсъзнателно се стрелна надолу и разтри дясното коляно. Този път беше нещо различно – и доста по-тихо. Дали не беше самолет? Ако беше разузнавателна машина, нямаше да реагира. Даже щяха да помахат. Все пак те бяха просто номади, тръгнали да търсят по-добри земи.

На билото Рахам Дил огледа стреснатите си помощници, които се въртяха нервно, посегна към сандъка, после се спря и хвърли поглед надолу към долината. Видя, че Изат му маха да изчака. Бученето не изглеждаше застрашително. Определено беше двигател на самолет, но някак по-тих и особен.

Тогави видя тъмна сянка. Никой от афганистанците не можеше да разбере каква е машината, защото пилотите се спускаха точно откъм слънцето.

Самолетът беше съветски транспортен „Ан-12“. Големите размери не му позволяваха да лети по контурите на долините, затова атакуваше отвисоко и се спускаше тихо. Щом слезе достатъчно ниско, пилотът вътре даде пълна газ и долината се изпълни със зверския рев на четирите двигателя.

Когато машината бе вече над прохода, Рахам Дил се опомни и се метна към сандъка, но внезапно зърна, че задната рампа на транспортния самолет е отворена.

„Десант?“ – прехвърча светкавична мисъл през главата му и го накара да се откаже от ракетите. Посегна към скрития си автомат. Двата му бойци направиха същото. С преносима ракета нямаше да могат да свалят толкова голям самолет, но пък можеха да подплашат десантчиците. Да стреляш напосоки по парашутисти също бе кървофишек на вятъра, но афганецът се надяваше поне да

ги разгонят и да се разпръснат далеч от долината, където братята му лесно щяха да ги изколят като овце един по един.

– Бягайте към пещерата! – излезе изведнъж от вцепенението си дядо Изат. – Бягайте, колкото ви държат краката!

Той грабна Сардар и Табан и хукна към склона. Внезапно мерна с периферното си зрение, че наблизо се мотае още едно дете. Беше Джалил Абдул-Баки, малко по-дребен и по-свит от останалите на неговата възраст.

– Бягай, Джалил, бягай! – кресна му старецът и се запрепъва по камъните. – Давай след мен!

Нямаше намерение да пуска двете хлапета, за да вземе по-хилавото. Целта му беше да запази по-издръжливите деца на земята си. Ако трябваше да загуби някого, щеше да загуби най-слабия. Законът на джунглата.

Рахам Дил вдигна автомата си и се прицели в рампата, но оттам не скочиха десантчици. Изненадващо за него, от туловището на самолета започнаха да се сипят малки сферични неща, които падаха на дъното на долината и се пръскаха от ударите в камъните. Афганецът зяпна. Сякаш гледаше дебела риба да хвърля голямо количество хайвер. Облите неща бяха стотици.

От другата страна на долината ръководителят на охранителите Асад Таки беше малко по-решителен. Въобще не го интересуваше какво точно се сипе от самолета. Видя голямата червена звезда на опашката му, отвори сандъка си и вдигна на рамо преносимата ракетна установка. Един от помощниците му зареди. Асад се прицели сравнително хладнокръвно и натисна спусъка.

Изат спря на половината път до пещерата и това позволи на малкия Джалил да го настигне. Старецът също беше изненадан от сферичните резервоари, които се пръскаха из долината. Не бяха бомби, защото не се взривяваха. От тях започваше да се стеле нещо подобно на мъгла. Видя, че в далечния край на долината вождовете и свитите им също бягат, за да търсят укритие. Резервоари...

Тогава му просветна. Това беше някакъв запалителен газ. Очите му се изцъклиха, когато забяга с удвоени сили към спасителната пещера. Входът ѝ беше малко над равнището на долината

и газът, който се разпръскваше по дъното, може би нямаше да я достигне, защото бе тежък и оставаше на ниско.

Асад натисна спусъка за втори път, но ракетата отново не излетя. Дяволски евтини оръжия! Кога щяха да могат да си позволят модерна техника? Самолетът вече беше почти над главата му и хвърляше последните обли неща. Стражът се метна към сандъка си и зареди сам втората ракета. После отново вдигна установката и без много да се цели към отминаващата машина, натисна за пореден път спусъка.

Този път ракетата излетя. Не беше добре насочена, но успя да закачи леко десния вътрешен двигател на самолета. Единият от четирите мотора определено беше изваден от строя.

Като видя, че Асад използва ракетите си, Рахам Дил най-после грабна своята установка и изстреля един „Стингър“. Да гърмиш по такъв голям самолет с преносима установка си беше почти като да чешеш слон със сачми за зайци.

– Не стреляйте, проклетници, ще вдигнете цялата долина във въздуха!

Дядо Изат прокле неразумните пазачи, защото осъзнаваше, че дори само една искра щеше да превърне газа в ниското във врящ адски котел. Ракетата на Рахам Дил догони самолета почти зад баира и отнесе парче от левия му външен двигател. Тежкия „Ан“ обаче нямаше никакъв проблем да продължи пътя си и с два от четирите мотора.

Изат допъгли някак до входа на пещерата, стиснал двете момчета в ръцете си. Тези стари, жилести ръце все още бяха като клещи, но краката му вече сдаваха фронта, а болното му коляно почти отказа. Да наречеш тесния процеп в скалите пещера беше твърде смело твърдение, но това бе единствената надежда за афганистанец. Старецът натика децата във входа и им изкрещя:

– Влизайте колкото можете навътре! Бързо, пълзете!

После се обърна да потърси Джалил. Хилавото момче беше изостанало и сега с мъка се катереше по каменистия склон. Изат се поколеба за секунда. После реши:

– Трябва да живеят и тримата. Трябва да станат братя и да сплотят племената си, някой трябва да помни!

След това закуцука припряно надолу. Хвана Джалил за яката и го повлече нагоре към процепа. Нещо обаче привлече вниманието му на северния склон. Там се издигаше хеликоптер – бавно, сякаш с целия драматизъм на света. Изат знаеше какво следва и за пръв път в живота си изпадна в паника. Заора с краката и с лявата ръка нагоре по склона, а с дясната дърпаше момчето. Още малко и щеше да стигне. Да, ето го входа. Дядото напрегна последните си сили и метна детето в дупката. После се облегна на един голям камък и се опита да го избута към входа. Искеше да ограничи прекия удар на взривната вълна.

Рахам Дил все още гледаше към хоризонта, където пушещият двигател на транспортния самолет се скри с облекчение, когато се сепна от появилия се хеликоптер. В суматохата никой не беше забелязал откъде се взе този „Ми-8“ с маскировъчна премяна и червена звезда на корпуса си. Стражът се сети, че има още една ракета, и презареди.

Изат се потеше, а устата му се запенваше, но камъкът не поmrъдаваше. Дядото знаеше какво ще последва, но децата бяха най-важното. Нямаше време да мисли за себе си. Неговото време бе минало. Мускулите на стареца буквално блокираха и той с болка погледна зависналата във въздуха машина. А оттам, сякаш в някакъв демонски триумф, полетяха със съскане неуправляеми ракетни снаряди. Цялата долина в миг изригна в оранжево-червено, когато огънят от снарядите подпали неудържимо постъпвания на дъното газ. Гигантските пламъци пометоха всичко. В последния момент Изат пусна камъка и се метна към тесния процеп, за да запуши отвора с тялото си. Апокалиптичната вълна за секунди го превърна в тлееща факла, но децата бяха предпазени от прекия удар на огъня.

Рахам Дил стреля, но горещината от чудовищния пожар в долината обърка ракетата и тя се взриви в някаква остра скала. Стражът падна на колене. Под него всичко се бе превърнало в най-страшния кръг на ада. Мозъкът му не можеше да осъзнае какво виждат очите му и се изключи. Така и не осъзна как картечният огън от хеликоптера сложи край на шока му завинаги.